Република Србија
УПРАВНИ СУД
10 У. 11595/10 (2009)
21.10.2010. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Љиљане Максимовић и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. у ..., ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Миленко А. Анђелић, адвокат из Београда, ул. Далматинска бр. 9, против закључка Дирекције за реституцију Републике Србије, Београд, ул. Немањина бр. 4, бр.: 46-00-1149/2008-03 од 14.07.2009. године, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа одржаној 21.10.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним закључком одбачен је захтев А.А. за повраћај куће са баштом и вртом на кат. парцелама ... и ..., уписаним у ЗКУЛ бр. ..., КО ..., због непостојања услова за вођење поступка. А.А., са седиштем у ..., обратио се, у складу са Законом о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама, Дирекцији за реституцију, са захтевом за повраћај куће са баштом и вртом на кат. парцелама 588/1 и 588/2, уписаним у ЗКУЛ бр. 256, КО Надаљ.

У поднетој тужби, тужилац оспорава законитост закључка туженог органа због погрешне примене закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Истиче да су "ФНРЈ односно СФРЈ биле одвојене од цркве, те да сходно томе државни органи нису ни потврдили, нити су могли оверити и потврдити евентуалне тврдње

Евангеличке хришћанске цркве а.в. како је иста у правном континуитету са Евангеличким црквама пре Другог светског рата... а такав статус није познат ни Министарству вера". Наводи да Евангеличка хришћанска црква "заправо била и остала црква Евангелика мађарске националности". Поистовећује Немачко евангеличко-хришћанску цркву а.в. у Краљевини Југославији са њеним члановима, односно верницима, износећи, између осталих тврдњу да органи Евангеличке цркве Немачке "легитимно представљају расељене припаднике предратне Немачке Евангеличке цркве у Краљевини Југославији". Даље упоређује однос Евангеличке цркве Немачке и Немачке евангеличко-хришћанске цркве А.В. у Краљевини Југославији са односом појединих епархија Српске православне цркве у иностранству са самом црквом, односно однос бискупије Римокатоличке цркве у Србији са Ватиканом, односно папом као верским поглаваром РКЦ. Наводи да је Дирекција одбила да уврсти изјаву Евангеличке цркве Немачке (ЕКД), у релевантне доказе. Указује да тужени није правилно применио закон између осталог и са разлога што је као државни орган био у обавези да прихвати као обавезујуће мишљење односно одлуку већине цркава: Словачке евангеличке цркве а.в. у Србији, Евангеличке цркве у Хрватској и Евангеличке цркве у Немачкој. Истиче да тужени није правилно применио Закон о евангеличко хришћанским црквама из 1930. године и да полази од стриктне одвојености Словачке и Немачке евангеличке цркве. Сматра да је примена Закона од стране туженог у побијаном закључку погрешна, те с тога предлаже да суд тужбу уважи и оспорени закључак поништи, те утврди да је тужилац А.А., ..., ... бр. ..., у целости власник куће са баштом и вртом на кат. парцелама ... и ..., уписане у ЗКУЛ бр. ..., КО ....

У одговору на тужбу, тужени орган је остајући у свему при разлозима датим у образложењу оспореног закључка, предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је дана 01.01.2010. године сагласно одредби чл. 29. у вези са одредбом чл. 90. ст. 1. и чл. 98. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08 и 104/09), преузео нерешене предмете Врховног суда Србије и окружних судова по тужбама поднетим до 31.12.2009. године, па тако и овај предмет заведен под посл. бројем Врховног суда Србије, У. 6504/09.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку у смислу одредбе чл. 38. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), који се сагласно одредби чл. 77. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), има применити у конкретном случају, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом чл. 39. ст. 1. наведеног закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора

на тужбу и списа предмета ове правне ствари, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног закључка произилази да је тужени орган одбацио захтев А.А. за повраћај предметне куће са баштом и вртом на кат. парцелама у КО ..., након што је увидом у списе предмета и мишљење Министарства вера Републике Србије бр. 08-00-11/2009 од 12.06.2009. године и Покрајинског секретаријата за прописе, управу и националне мањине АП Војводина бр. 101-08-20/2009-03 од 12.05.2009. године, утврдио непостојање услова за покретање поступка, из разлога што је нађено да се А.А. који је основан тек .... године у оквиру Словачке евангеличке црвке а.в. у Србији, без својства правног лица, не може сматрати правним следбеником Немачке Евенгеличко хришћанске цркве а.в. у Краљевини Југославији, те самим тим, а у смислу чл. 6. и чл. 24. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама није активно легитимисан за подношење захтева за реституцију предметне имовине.

Код оваквог стања ствари, по оцени Управног суда, оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца.

Одредбом чл. 6. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама (“Службени гласник РС”, бр. 46/2006), прописано је да право на враћање имовине припада црквама и верским заједницама, односно њиховим правним следбеницима, у складу са важећим актима цркава и верских заједница, а чл. 24. овог Закона, да су, између осталог, странке у поступку враћања имовине, црква односно верска заједница, или њен правни следбеник.

Одредбом чл. 10. ст. 1. Закона о црквама и верским заједницама (“Службени гласник РС”, бр. 36/06), прописано је да су традиционалне цркве оне које у Републици Србији имају вишевековни историјски континуитет и чији је правни субјективитет стечен на основу посебних закона, и то: Српска Православна црвка, Римокатоличка црква, Словачка Евангеличка црква а.в, Реформатска хришћанска црква и Евангелистичко хришћанска црква а.в., док се чл. 13. истог закона Словачкој евангеличкој цркви а.в, Реформатској хришћанској цркви и Евангеличкој хришћанској цркви а.в. признаје континуитет са правним субјективитетом стеченим на основу Закона о Евангеличлко-хришћанским црквама и Реформованој хришћанској цркви Краљевине Југославије (“Службене новине Краљевине Југославије”, бр. 95/30).

Параграфом 1. Закона о евангеличко-хришћанским црквама и о реформованој хришћанској цркви Краљевине Југославије је било прописано да евенгелици аугсбуршког вероисповедања (лутерани) у Краљевини Југославији сачињавају две засебне, једну од друге независне евангеличко-хришћанске цркве аугсбуршког вероисповедања Краљевине Југославије: Словачку и Немачку, а

параграфом 4. да су исте и реформована хришћанска црква, као и њихова црквено-аутономна тела правна лица.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и чињеницу да је у спроведеном поступку на основу приложене документације и мишљења надлежних органа, неспорно утврђено да су у Краљевини Југославији постојале две засебне, једна од друге независне, партикуларне Евангеличке цркве, словачка и немачка, које су на основу Закона о евангеличко-хришћанским црквама и Реформованој хришћанској цркви Краљевине Југославије из 1930. године, стекле свој легитимитет и правни субјективитет у Краљевини Југославији, те да је Немачка евангеличко-хришћанска а.в. црква у Краљевини Југославији са Евангеличком црквом у Немачкој имала само "духовну везу", као и да је након Другог светског рата Евангеличко хришћанска црква а.в. у НР Србији наставила са радом уместо Немачке Евангеличко-хришћанске цркве а.в. у Краљевини Југославији, те да је у складу са чл. 13. Закона о црквама и верским заједницама, као традиционална црква и данас призната и регистрована у Републици Србији под именом Евангеличко хришћанска црква а.в. у Србији, то је основано тужени сходно чл. 115. ст. 2. Закона о општем управном поступку утврдио да у конкретном случају нема услова за покретање поступка, те је правилно донео одлуку као у диспозитиву оспореног закључка.

Наводи тужбе не могу довести до другачије оцене законитости оспореног закључка, јер овим наводима тужилац није довео у сумњу утврђено чињенично стање у вези постојања услова за покретање предметног поступка, односно да је А.А., у смислу чл. 6. и чл. 24. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, активно легитимисан за подношење захтева за реституцију предметне имовине.

Као неоснован, оцењен је навод тужбе да су "ФНРЈ односно СФРЈ" биле одвојене од цркве, те да сходно томе државни органи нису ни потврдили, нити су могли оверити и потврдити евентуалне тврдње Евангеличко хришћанске цркве а.в. како је иста у правном континуитету са Евангеличким црквама пре Другог светског рата, а да такав статус није познат ни Министарству вера, са разлога што је одредбом чл. 10. ст. 1. Закона о црквама и верским заједницама, прописано да су традиционалне цркве оне које у Србији имају вишевековни историјски континуитет и чији је правни субјективитет стечен на основу посебног закона, и то: Српска православна црква, Римокатоличка црква, Словачка евангеличка црква а.в, Реформатска хришћанска црква и Евангеличка хришћанска црква а.в..

Такође је као неоснован оцењен навод тужбе, да је Евангеличка хришћанска црква заправо била и остала црква Евангелика мађарске националности, а са разлога што се из дописа Министарства вера од 12.06.2009. године упућеног туженом

види да је Немачкој евангеличкој цркви после рата конфискована имовина, да је у Србији са радом наставила Евангеличка црква Србије, са седиштем у Суботици, а припадници цркве су већим делом бити Мађари са севера Бачке, да је Устав Евангеличко-хришћанске цркве НР Србије донет 1955. године, да је Евангеличка црква у Србији 1972. године укључена у Словачку евангеличку цркву као мађарски сениорат, те да је 1998. године дошло до поновног успостављања Евангеличко хришћанске цркве у Суботици.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 21.10.2010. године, 10 У. 11595/10 (2009)

Записничар **Председник већа-судија**
Снежана Николић,с.р. **Томислав Медвед,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ДР